

Et og Tredivte Møde.

Fredagen den 4de Februar Kl. 1½.

Protocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden Mødet igaar er paa de Herrers Pladser omdeelt Udvalgsbetænkning over Udkast til Lov angaaende en forhøiet Lønning til Amternes Skolefond. Møltige Wndringsforslag til anden Behandling af dette Lovforslag maa jeg bede indleverede i Bureauet til senest Søndag Middag Kl. 12.

Fra Indenrigsministeren har jeg faaet tilfjillet til Dmdeling Exemplarer af et i det andet Thing forelagt Forslag til Lov om Retningen af den sydlydske Jernbane. Exemplarerne skulle blive omdeelte.

Sej skal bemærke, at der i Løbet af Dagen eller ialfald imorgen vil blive omdeelt Udvalgsbetænkning over Forslag til Lov, hvorved Retten til Vortforpagtning af Fæstegaarde efter Forordningen af 15de Juni 1792 § 11 nærmere bestemmes og begrændses m. V. Sej beder ærede Medlemmer om at være opmærksomme herpaa, idet jeg derhos anmoder om, at mulige Wndringsforslag til det nævnte Lovforslag maae blive indleverede i Bureauet senest til Mandag Middag Kl. 12.

Den første Sag paa Dagsordenen var: Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for Retsbetjent- og Magistrats-Embeder.

(Lovforslaget, som vedtaget ved 3die Behandling i Folkethinget, findes i Tillæg A. Sp. 1953 ff., dets 3die Behandling dersteds i Folkethingstidenden Sp. 1803 ff.).

Juslitsministeren: Sej skal tillade mig med et Par Ord at gjentafde denne Sags Historie i det høie Things Grindring. De Bestemmelser, hvorved Retsbetjent- og Magistratsembederne bleve fatte paa fast Gage, ere jo ikke gamle; Loven, hvorved dette skete, er af 19de Februar 1861. Denne Lov hviler, som det vil være det høie Thing bekendt, paa et meget omfattende Materiale, som dengang

blev tilveiebragt, og hvorved man havde søgt at fremstafte alle de Dplysninger, som dengang ansaaes fornødne, for paa en billig og retfærdig Maade at kunne afveie de Lønninger, der burde tildeles de forskjellige Retsbetjentembeder efter deres Størrelse, Besværlighed, Omfang og Betydning. Dette omhyggelige Materiale blev, troer jeg, meget nøie undersøgt saavel fra Regjeringens som fra Rigsdagens Side, og paa det blev saa den endelige Lov af 19de Februar 1861 baseret, hvitken saaledes efter min Anskuelse maa betragtes som et sammenhængende Arbeide, af hvilket man ikke kan rive et Led ud uden at bringe Forstyrrelse i den hele Ordning. Efter Bestemmelserne i denne Lov skulde den revideres efter Udløbet af 5 Aar, og Regjeringen fremkom overensstemmende med denne Forskrift med et Forslag til Rigsdagen om Lovens Revision; men deels af Hensyn til den forholdsvis korte Tid, der var gaaet, siden en saa omstændelig Undersøgelse havde fundet Sted, deels af Hensyn til den Omordning af Retspleien, som nu syntes at rykke nærmere, fandt Regjeringen ikke Anledning til at foreslaae nogen væsentlig Forandring i Bestemmelserne om Retsbetjentenes Lønning, og endnu mindre til paany at tilveiebringe et lignende Materiale som det, som laa til Grund for Loven af 1861. Regjeringen foreslog derfor i alt Væsentligt at lade det have sit Forblivende ved Bestemmelserne i Loven af 19de Februar 1861, dog saaledes, at istedetfor Sædtillægget med Hensyn til hvilket man paa forskjellig Maade var kommen til Bished om, at der var Enighed mellem Regjeringen og Rigsdagen om, at det burde affkaffes, bleve de tilsvarende Lønninger forhøiede. Det var den eneste væsentlige Forandring i Loven af 19de Februar 1861, som fra Regjeringens Side var foretaget ved det Forslag, der fremkom i Anledning af den paabudne Revision. Den første Gang, Sagen egentlig kom under Forhandling i Folkethinget, var i forrige Samling. Den kom da til første Behandling der og blev derfra sendt til et særligt Udvalg. Dette Udvalg tilendebrogte imidlertid først sine Arbejder saa seent i Sessjonen, at den foreløbige Betænkning, som Udvalget afgav, ikke blev